

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

3/2026
35. årgang

... da vøkt deg for å glemme Herren din Gud, så du ikke tar vare på hans bud og hans forskrifter og hans lover, som jeg pålegger deg i dag.
5 Mos 8:11.

I dette nummeret:

- Den rike mannen og Lasarus
- Guds tempel og paktens ark i GT og NT
- Til mann og kvinne skapte han dem

www.bibelsk-tro.no

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/ cand. theol. Eivind Gjerde (formann), pensjonert baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og Mangor Goa

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverks-arbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, pensjonert lektor/cand. theol Olav Hermod Kydland

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:

btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

**BIBELSK
TRO**

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Bankgiro: 3207.43.88999
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.

Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at ikke
noe bryter med stiftelsens formål
og grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
MrGajowy3

Den rike mannen og Lasarus <i>Leder. Av Olav Hermod Kydland</i>	4
Jesus Kristus er herskeren over jordens konger <i>Andakt. Av Hans Erik Nissen</i>	7
Herre Gud, ditt dyre navn og ære <i>Sang. Av Peter Dass</i>	8
Lever vi før eller etter pinse? <i>Bladklipp. Av Hans Erik Nissen</i>	9
La dere forlike med Gud <i>Guds ord og løfter. Av Per Bergene Holm</i>	10
Guds tempel og paktens ark i Det gamle og i Det nye Testamente <i>Bibelforum. Av Peter Olsen</i>	11
Ingen fordømmelse i Kristus Jesus <i>Bibelsk sjelsesorg. Av Henric Staxäng</i>	16
Gamle Simeon i tempelet, i møte med Jesubarnet! <i>Fra bibelhistorien. Av Jon Arvid Bøckman</i>	17
Den grunn jeg hviler på <i>Bladklipp. Av Göran Holmgren</i>	19
Til mann og kvinne skapte han dem <i>Fra troens slagmark. Av Kjell Skartveit</i>	23
Den gode hyrde <i>Bokklipp. Av Gerhard Haaland</i>	24
Misjonssinn <i>Bokklipp. Av Asbjørn Aavik</i>	23
Troen <i>Bokklipp. Av Martin Luther</i>	32
Evangeliets rette kjennemerke <i>Bokklipp. Av Carl Fr. Wisløff</i>	32
Bibelsamling på Audnastrand	28
Jeg kjenner en venn <i>Sang. Av Ukjent</i>	32

*Hald meg vaken, kjære Jesus,
eg er trøyt og sovnar lett.
Skumringstimen er snart over,
så kjem mørket svart og tett.*

(Nr. 922 v. 1 i Sangboka. Norges kristne song- og salmebok)

Den rike mannen og Lasarus (Luk 16,19-31)

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Jesus hadde nettopp uttalt at ingen kan tjene Gud og mammon samtidig. Dette falt ikke i god jord hos fariseerne, som var pengekjære, og de brydde seg ikke mye om de fattige. De spottet ham (Luk 16,14).

Jesus fortalte så en eksempelfortelling fra virkeligheten om en rik mann og om fattige Lasarus. Det er to ulike personer med forskjellig virkelighetsforståelse og ulike syn på livet.

Menneskelivet har forskjellige faser som de begge hadde opplevd eller ville komme til å oppleve: Fødsel, barne- og ungdomstid, voksenalder, alderdom og død.

Det karakteristiske ved den rike mannen er hans store rikdom, hans opptatthet av rikdom og velstand. Han kledde seg i purpur og fineste lin – altså i luksus – ting som bare rike folk har råd til.

Den rike mannen levde hver dag i “herlighet og glede” (Luk 16,19). Det var følgelig tingene i verden, fest og luksus, som opptok denne mannen. Han var fullstendig preget av verdens ånd, tidsånden.

Den rike mannen glemte Gud, eller han hadde ikke bruk for ham. Han hadde ikke noe evighetsperspektiv over livet, men det gjaldt om å nyte livet her og nå.

En fattig mann ved navn Lasarus

Den rike mannens navn får vi ikke vite, men den fattige heter Lasarus som betyr “Gud har hjulpet”. Lasarus hadde ingenting i denne verden. Dessuten var han sjuk og hadde problem med å skaffe seg mat hver dag.

Det karakteristiske ved Lasarus var fattigdom, sykdom og sult.

Det fortelles om Lasarus, som hadde verkende sår på kroppen, at han ble båret til den rikes port. Hans ønske var å mette seg med smulene som ble til overs ved den rikes

bord. Men for å få tak i dem, måtte han kjempe mot hundene. De ville hundene, som jødene betraktet som urene dyr, slikket også sårene hans. - Kanskje vi skal forstå dette på den måten at hundene viste mer vennlighet overfor ham enn den rike mannen?

Døden kommer

Lasarus døde først og fikk nok en enkel begravelse. Døden ble en befrielse fra hans plager og lidelser “*og englene bar ham bort til Abrahams fang*” (vers 23). Dette er en opplysning om at Lasarus hadde levd og døde i troen på Guds Sønn, Jesus Kristus.

Den rike mannen døde også og ble begravet. Han fikk nok, ut fra et verdslig synspunkt, en fin begravelse med pomp og prakt. Men døden forandrer ikke noe i forholdet til Gud. En vantro dør som en vantro og er også vantro etter døden.

Dødsriket og Abrahams fang

Da den rike mannen slo opp sine øyne i dødsriket hvor han var i pine, så han Abraham langt borte og Lasarus i hans fang. Den rike mannen, som en god jøde, tiltalte Abraham som “Far”. Abraham betyr “far til mange”. Da den rike mannen ikke hadde bruk for Gud, kom han, sammen med alle vantro mennesker, til dødsriket. Det er et midlertidig oppholdssted før dommen ved den hvite tronen.

Lasarus, som hadde tatt imot Guds frelse, kom til “*Abrahams fang*”. Det vil si han kom til Guds Paradis. At han kom til Paradis, forstår vi av Jesu ord til den botferdige røver på Golgata. Jesus talte til ham og sa: “*I dag skal du være med meg i Paradis!*” (Luk 43).

Hvordan er tilværelsen i dødsriket?

David Hedegård sier følgende om dette spørsmål: “Bibelen gir oss bare antydninger

om den saken. Og de antydninger kan sammenfattes slik som katekismeforklaringen av 1878: "De troende sjeler nyter etter skilsmissen fra kroppen salighet hos Gud, men de vantro lever i angst mens de venter på dommen." Den rike mannen "*pintes svært i denne lue*" (Luk 16,24), men Lasarus ble trøstet (v. 25).

I sitt brev til menigheten i Filippi sier Paulus at han "*har lyst til å fare herfra og være med Kristus, for dette er meget, meget bedre*" (Fil 1,23). Ordene innebærer åpenbart at apostelen vet at han etter døden skal være nærmere Kristus enn det er mulig å være her på jorden. Han levde i et inderlig samfunn med Herren her, men vet at det skal bli rikere og dypere i paradiset.

Vi lærer noe mer om denne tilværelse i Åp 7. Den store, hvitkledde skaren befinner seg i evighetens store venteværelse (en kaller det også mellomtilstanden), for det dreier seg om deres tilværelse mellom døden og oppstandelsen. Og oppstandelsen inntreffer først ved Herrens ankomst i herlighet, kap. 19.

Av Åp 7 lærer vi at de som er døde i troen, tjener Gud. "*De er for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel.*" De ærer og priser og takker Gud dag og natt." ("Døden - og hva så?", Lunde 1972)

Den rike mannen og Abraham

Spørsmålet er hvordan vi skal forstå samtalen mellom den rike mannen og Abraham. Denne samtalen, sier Luther, kan ikke være "noen legemlig samtale ettersom begge legemer fremdeles ligger begravd i jorden". C. Asschenfeldt-Hansen sier at denne samtalen må forstås som en "billedlig virkeliggjøring av sannheten om de fortaptes håpløse pine og trøstesløse tilstand. Samtidig uttrykker den også det selvforskyldte ved at sjelen ikke omvendte seg, selv om den hadde Guds ord". (Fra "Lukas- og Johannesevangeliet", Antikkforlaget 1993)

Den rike mannen ropte og sa: "*Far Abraham! Forbarm deg over meg og send Lasarus, så han kan dyppe fingertuppen sin i*

vann og svale min tunge! For jeg lider svært pine i denne ilden" (vers 24).

Men Abraham minnet ham om at han fikk "*sine goder*" i sin levetid. - Dette lærer oss at i dødsriket er en helt bevisst og at man husker tilbake til sin levetid på jorda.

Øivind Andersen sier om "goder": "Gode betyr det som tilfredsstillende menneskehjertet, det som et menneske finner livets mål og mening i, så det blir tilfreds og lykkelig her i livet." (Fra andaktsboka "Ved kilden", 25. juni, Lunde Forlag og Bokhandel A/S, 1979)

Med andre ord: Den rike mannen hadde vært tilfreds med det verdslige livet, med overflod på alle kanter. Gud og det hinsidige hadde han ikke brydd seg om selv om han hadde hatt flere anledninger til å høre Guds ord.

For Lasarus var det helt motsatt. Hans "goder" var ikke livet i denne verden med fest og fornøyer, men han hadde tatt sin tilflukt til Gud. Han holdt fast på Guds løfter.

For ham var nok hans "*gode*" slik som Salme 16,2 uttrykker det: "*Jeg sier til Herren: Du er min Herre! Jeg har intet gode utenfor deg.*"

Derfor ble han båret av engler til Paradiset hvor han var lykkelig og salig.

Et svelg mellom Dødsriket og Paradiset

Abraham sier til den rike mannen at det er "*festet et stort svelg mellom oss og dere*". (vers 26). (Det greske ordet som er oversatt med "svelg", kan også oversettes med gap, kløft eller avgrunn).

Følgelig er det umulig å komme fra den ene delen av dødsriket over til den andre, Paradiset. Den motsatte veien er det også umulig å gå. Det er den enkeltes forhold til Gud som avgjør hvor den enkelte kommer. Enhver som tar imot Guds frelse, kommer til Paradiset etter den legemlige død. Alle andre som har, og har hatt, sine "*goder*" i denne verden og dermed ikke hatt bruk for Guds frelse, kommer til dødsriket.

Den rike mannen og hans brødre

Da den rike mannen fikk høre om at ingen

kunne komme fra Paradiset over til dem i dødsriket, begynte han å tenke på sine brødre. *“Da sa han: Så ber jeg deg, far, at du sender ham til min fars hus – for jeg har fem brødre – for at han kan vitne for dem, så ikke også de skal komme til dette pinens sted”* (Vers 27).

Men Abraham svarte og sa til ham at de har Moses og profetene. De kan høre på dem. Den rike mannen var imidlertid ikke enige i det. Han mente at hvis det kom noen fra “de døde” da ville de omvende seg.

Det er vanlig at det naturlige, ikke-gjenfødte menneske søker tegn. Det er ikke nok med det skrevne ord gitt av Gud. Den rike mannen og jødene vil ha ytre bevis for at dette og hint er fra Gud.

Den rike mannen trodde altså at noen kunne stå opp fra de døde. Han mente at hans brødre ville forstå at det var Gud som sto bak, og da ville de omvende seg.

Men grekerne, (hedningene) på den andre siden, mente at det var dårskap å hevde at noen sto opp fra de døde. Det var ikke i samsvar med deres verdslige visdom. Følgelig forkastet de selve tanken om at noen kunne stå opp fra de døde.

Abraham svarte ham og sa (vers 31): *“...:Hører de ikke Moses og profetene, da vil de heller ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde.”*

“Moses og profetene” er Det gamle testamente. De hadde Guds ord i blant seg. Om GT skriver apostelen Paulus til sin medarbeider Timoteus i 2 Tim 3,14-15:

“Men bli du i det du har lært og er blitt overbevist om. Du vet jo hvem du har lært det av, og helt fra barndommen av kjenner du De hellige skrifter, som kan gjøre deg vis til frelse ved troen på Kristus Jesus.”

Det er bare ved å høre og ta til seg Guds ord at et menneske kan bli frelst. Tegn og under vil ikke føre til frelse, men til undring for verdslige mennesker. Bibelen taler ikke om at noen ble frelst ved å oppleve tegn og under. Men for dem som har kommet til troen, vil det stadfestes for dem at Gud er mektig og stor, og

han vil frelse, styrke og hjelpe hver den som tar sin tilflukt til ham.

Selv om ikke Jesus hadde fullført sin gjerning på jorda da han fortalte denne eksempelfortelling, så kunne jødene ha holdt fast på løftene om ham som skulle komme i tidens fylde. (Se 1 Mos 3,15; 1 Mos 12,3; 5 Mos 49,10; 5 Mos 18,18-19; Jes 53!).

Hva kan vi i vår tid lære av denne eksempelfortellingen?

1. Vi må ta vare på Guds hellige ord, lese, høre og ta det til oss!

2. Skriften gjør oss vis til frelse. Under og tegn skaper ikke tro.

3. Vårt forhold til Guds Ord, avspeiler vårt forhold til Jesus Kristus.

4. Vårt forhold til Guds Ord (Jesus) avgjør hvor vi skal tilbringe evigheten.

5. Der er to utganger av det jordiske livet: Til frelse og evig liv, eller fortapelse og evig død.

6. I dødsstunden opphører vi ikke å være til, men vi stiger over en terskel til en annen verden. Da har vi gått inn i en tilværelse som aldri vil ta slutt.

Om dette sier David Hedegård: *“Det går tusen år, millioner år og tusen millioner år, men en kommer aldri en hårsbredd nærmere det punkt hvor en kunne si: Nå finnes det mennesket ikke mer! Vi skal være til i all evighet.”*

7. De vantro er i dødsriket (Hades) til dommens dag. Når det gjelder forholdene i dødsriket, gir Bibelen bare antydninger om dette, men for å gjenta David Hedegård, kan det gjerne sammenfattes slik det står i Katekismeforklaringen av 1878: *“De troende sjeler nyter etter skilsmissen fra kroppen salighet hos Gud, mens de vantro lever i angst, mens de venter på dommen.”*

Dommen ved den hvite tronen er den endelige dom og kan ikke appelleres. For de vantro blir det en usalig tilværelse under Guds vrede og dom til evig tid. For Guds barn blir det et salig liv sammen med Jesus i “det nye Jerusalem”, til evig tid.

Jesus Kristus er herskeren over jordens konger

AV HANS ERIK NISSEN

“Jesus Kristus ... herskeren over jordens konger” Åp 1,5.

Det denne verdens store og mektige menn sier blir lagt merke til. Mange føler at det er de som har millioners skjebne i sine hender. Men slik er det ikke.

Det er én som er herskerens hersker og kongenes konge. Det er Jesus.

Utviklingen på jorden er bestemt av ham. Det er ikke bare slik at han har en finger med i alt. Nei, det skjer ingenting uten at han står bak.

Det er viktig å huske det, når krig, ulykke og nød herjer. Da er det Gud som holder dom. Satan frister oss til å tro at synd ikke får følger. Tilsynelatende skjer det ikke noe, når et folk bevisst vender seg bort fra Gud og gir plass for hån, spott og forakt.

Men tro ham ikke. Han er en løgner. Han har vært det fra første stund, og han vil fortsette å være det til han ender i ildsjøen. Først da skal alle bli klar over hvilken forførende makt løgneren har vært.

Jesus holder dom.

Han gjorde det da han tok en svøpe og drev kremmerne ut av templet. Han tålte ikke at hans Fars hus ble vanhelliget.

Jesus holdt dom over Jerusalem, da keiser Titus kastet en voll opp omkring byen og jevnet den med jorden.

Jesus har holdt dom over vårt århundre ved å la to fryktelige kriger herje store deler av den gamle, kristne verden. Det har nå vært fred i mange år. Men det må ikke få noen til å tro at det er forbi med Herrens vredes dom. Den uteblir ikke. Gud er en hellig Gud. Han har sagt: *“Det et menneske sår skal det også høste.”*

Abraham bad om nåde for Sodoma og Gomorra. Det må vi også gjøre. Med undring ser vi at Jesus har holdt sin vrede tilbake. La oss samtidig vite at den ikke uteblir. Mennesker skal falle i avmakt av redsel. Ikke engang de største kan slippe unna. Jesus er dommer, og han hersker over jordens konger.

(Fra Andaktsboken “Ett er nødvendig” 24. februar, Lunde Forlag)

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr. 150 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

*Herre Gud,
ditt dyre navn og ære*

Av Peter Dass 1647-1707

*Herre Gud, ditt dyre navn og ære
over verden høyt i akt skal være,
og alle sjele, De trette træle,
alt som har mæle, de skal fortelle din ære.*

*Gud er Gud, om alle land lå øde,
Gud er Gud, om alle mann var døde,
om slekter svimler – blant stjernestimler
i høye himler utallig vrimler Guds grøde.*

*Høye hall og dype dal skal vike,
jord og himmel falle skal til like,
hvert fjell, hver tinde skal brått forsvinne
men opp skal rinne, som solen skinne, Guds rike!*

(Revidert av Gustav Jensen 1909.

Nr. 80 i Sangboken)

Lever vi før eller etter pinse?

AV HANS ERIK NISSEN

En ny kraft

Disiplene er ikke til å kjenne igjen etter pinsedag. Det er ikke åpenbaringen av Jesus i dagene mellom påske og pinse som blir det store vendepunkt i deres kristenliv. Hvor betydningsfullt det enn har vært for dem å møtes med deres oppstandne Herre, og hvor mye dette møte har fylt dem med glede, så er det Åndens utgytelse på pinsedagen som er altavgjørende.

Før pinsedagen er de preget av frykt, rådvillhet, og de er alle fortvilet, men mottakelsen av Den Hellige Ånd endrer dem totalt. Tenk bare på Peter i yppersteprestens gård og hans myndige framtrede på pinsedag. Han er nå preget av det som folkeskarene ikke kunne la være med å undre seg over hos Jesus: Han underviste dem som en som hadde myndighet.

Før pinse lignet disiplene, som dette angår, fariseerne og de skriftlærde, men utgytelsen av Den Hellige Ånd over dem gir dem den myndighet som kommer til uttrykk gjennom Peters ord til rådet: *"Døm selv, om det er riktig over for Gud å adlyde dere mer enn ham; men vi kan ikke la være å tale om hva vi har sett og hørt"* (Ap 4,19-20).

Samtidig er der en forunderlig dynamisk kraft i deres budskap. Det når ikke bare til tilhørernes ører, men går dem til hjertet i en slik grad, at det føles som piler som borer seg inn. Mennesker kommer i syndenød, spør etter frelse og finner hvile ved det uforskyldte evangelium.

Enda en ting må nevnes. Etter pinsedag er menigheten étt legeme hvor hver enkelt lem tjener de øvrige med de gaver som Gud har gitt til sitt folk. Det er helt tydelig at de hellige nå lever i nådegavens tid. Og Gud har gitt rikelig. De er preget av den innbyrdes kjærlighet, og de elsker ikke bare i ord. Kjærligheten gir seg utslag i livet. De lukker opp for nestens nød, de lider med den som er i nød, og de handler for å hjelpe.

Den Hellige Ånds gjerninger blant oss

Lever vi før eller etter pinse? Er vi ikke preget av nettopp det som karakteriserte disiplene før pinsedagen? Er vi ikke forsagte og rådville? Mangler vi ikke troens myndighet? Hvorfor er der så lite gjennomslagskraft i våre vitnesbyrd og forkynnelse? Er hemmeligheten ikke den at vi mangler Den Hellige Ånd?

Disse spørsmålene har du sikkert hørt før. Mange av dem som er grepet av den karismatiske bevegelse, spør nemlig, og spørsmålene legger svarene i munnen: "Jo, jeg kjenner det. Engstelsen over for de andre. Mitt vitnesbyrd er matt og forsagt, og jeg mangler sann kjærlighet til brødrene og dem som står utenfor."

Er disse svar uttrykk for en sann bedømmelse av situasjonen, eller kan de være dikterte av Satan?

Der står i 2 Tim 1,7 at Gud ikke har gitt oss en feighetens ånd, og det er ingen tvil om at Satan med alle midler som er til rådighet, søker å spre motløshet blant kristne. Det gjør han blant annet ved uavlatelig å peke på en del av sannheten, men han unngår alltid hele sannheten.

Du som kjenner Kristus, har sikkert erfart at Ordet ikke har mistet sin gjennomslagskraft. Kristus har frelst deg og mange med deg. Gud legger stadig noen til, som lar seg frelse. Det har også hendt i år, og det skjer både hos oss og ut over jorden. Det enkle ord om Jesu gjerning for syndere, frelser stadig fortapte. Gud gjør igjen og igjen dem til skamme som mener at det gamle evangelium er foreldet. Gud lar undere skje.

Det kan også fortelles om mange eksempler på trosfrihet og troslydighet. Under de største vanskeligheter gir Gud frimodighet i tjenesten. Vel må det ofte bli sådd med gråt, men i tillit til Herren er det mange som har strødd sæden ut, selv om de ikke har sett resultater. Det er

også sant at der mange steder ennå ikke er noe å se, men det skjer noe under jorden. Sæden spirer, og enkelte har den glede å høste med frydesang.

Vi kjenner også til kjærlighetens omsorg, nøden for de ufrelste og hjelpsomheten over for dem som er i nød.

Det kunne tyde på at du er rik og har vunnet rikdom og intet trenger til, er der sikkert en og annen som vil si. Alt står så velsignet godt til. Det hele går som det skal. Nei, det være langt fra! Men Den Hellige Ånds gjerninger midt i en menighet av syndere verken vil eller kan vi fornekte. På tross av oss lar Gud undere skje og lar oss se at Han står ved sitt ord. Løftene kan ikke svikte, nei, de står evig fast.

Det levende ord

Vi lever etter pinse. Guds ånd, Talsmannen er hos oss. Det er ikke vår fortjeneste, men nåden i Kristus som er grunnen til det. På bakgrunn av denne virkelighet vil vi høre formaningene: *“Gjør ikke Den Hellige Ånd sorg”* og *“men bli fylt av Ånden”*. Gud gir nemlig ikke Ånden etter mål. Han gir rikelig, og han ønsker å komme til med sine gaver.

Der er noe i Guds barn som kan hindre hans verk. Det er syndens gamle surdeig, som skal renses ut, dvs. alt syndens vesen hos deg må inn under Lammets rensende blod. Bekjenn din synd for Herren og for mennesker, så du får renses ut. Uoppgjort og unnskyldt synd hindrer

og dreper Ånden. Det skjer også når du ikke er lydlig over for det som Ånden minner deg om. Der er mange som ikke søker næring for sitt åndelige liv. De fører en syklig tilværelse, fordi de ikke tar næring til seg. De er som mennesker som sulter, fordi de ikke spiser den mat de har. La deg fylle av Ånden. Hver eneste kristne, som leser disse linjer, skal ta denne formaning til seg. Gud vil gi deg mer av Ham, som lærer, minner, vitner og overbeviser.

Den første pinse betød en ting: Ordet om Jesus var levende. Mens mengden enda var opptatt av tegnet, hadde de et helt usedvanlig diskusjonsemne, men da Den Hellige Ånds forkynnelse lød ved Peters munn, førtes forsamlingen fram mot sentrum: Jesus Kristus. De enkle, klare, eviggyldige frelses kjensgjerninger om Jesu offer til frelse for syndere ble forkynt. Det er en nøye sammenheng mellom dette budskap og Den Hellige Ånd.

I Korint hadde Paulus bestemt seg for bare å ville vite Jesus Kristus som korsfestet. En stor mengde ble frelst, fordi nettopp dette budskap virket ved Ånds og krafts bevis.

I tillit til dette evangelium vil vi virke i vår hjemlige sammenheng og på misjonsmarken i andre land. Vi vet at Herren stadfester gjerningen. Han har gjort det siden pinsedag, og han vil gjøre det så lenge det enda er dag.

(Fra “Nyt Liv” nr. 2-2024, oversatt fra dansk)

La dere forlike med Gud

AV PER BERGENE HOLM

I denne artikkel vil vi fokusere på forholdet mellom det objektive forsoningsverket og den personlige tilegnelsen av dette. Debatter i ulike fora viser at det råder stor uklarhet om dette.

Jeg tror en årsak til uklarheten er at det ikke aktes på at det er et dobbelt fiendskap mellom Gud og mennesker etter syndefallet. Det er

for det første et fiendskap hos Gud. Vår synd har gjort skilsmisse mellom oss og Gud. Vi er under Guds dom og vrede. Men Skriften taler også om et fiendskap i våre hjerter. Vi er Guds fiender av sinnelag, med ryggen mot Gud.

Forsoningen i Kristus innebærer at Jesus gikk inn under vår synd og sonet vår synd

med sitt blod. Han bar Guds vredes dom over synden og utslettet lovens skyldbrev mot oss. Det kaller Skriften for forlikelsen eller forsoningen i Kristus Jesus (2 Kor 5,18f). Dermed er grunnlaget for Guds vrede tatt bort. Gud kan uten å gå på akkord med sin hellighet, innby alle til seg og si: Kom, la oss gå i rette med hverandre. Om deres syndes er som purpur, skal de bli hvite som snø.

Men dette betyr ikke at alle mennesker er frelst og rettfærdiggjort. Fiendskapet i menneskehjertet ble ikke fjernet på Jesu kors. Mennesket er fortsatt borte fra Gud. Derfor kaller Gud til omvendelse og tro: La dere forlike med Gud! Omvend dere, så deres synder kan bli utslettet! (Apg 3,19).

Det er ikke tale om å legge noe til det Jesus har gjort i vårt sted overfor Gud. Gud er nådig for Jesu skyld og trenger ikke vår bot for å være nådig mot oss. Men vi har behov for omvendelse, komme til erkjennelse av vår fortapthet og få åpnet våre hjerter for Guds nåde. Vi er som den bortkomne sønn i det fremmed landet, som ikke hadde noen glede av farens nådige sinnelag, før han kom til seg selv og vendte

hjem, forlikte seg med sin far og mottok syndenes forlatelse.

Det er Den Hellige Ånd som overbeviser oss om våre synder, omvender oss og virker troen på Guds nåde i våre hjerter. Heller ikke det er vårt verk, men det skjer i oss og med oss. Men noen anser enhver tale om Guds verk i oss som noe lovisk, noe i tillegg til Jesus. Det gjelder ikke bare Skriftens ord om omvendelse og tro, men ikke minst gjelder det Skriftens tale om gjenfødelsen og det nye livet i rettfærdighet og sannhet. Krav om dette subjektive eller personlige ved å være en kristen, anses som i strid med å ha sin rettfærdighet i Kristus alene. Man blander sammen vår rettfærdighet for Gud, som alene er i Kristus, og den personlige tilegnelsen av Jesus og frukten det har i den troendes liv.

Den subjektive tilegnelse av frelsen og troens liv i denne verden, tilfører intet til rettfærdighet overfor Gud. Men uten en personlig tilegnelse av Jesus og et daglig livssamfunn med ham, er man ingen troende kristen.

Guds tempel og paktens ark i Det gamle og i Det nye Testamente

AV PETER OLSEN

På Guds befaling oppførte Moses et telt som bolig for Gud (2 Mos 26,1ff; 40,2f; Hebr.: mishkan; latin: tabernaculum). Teltet hadde to rom: Det hellige, hvor prestene daglig gikk inn med røkelse, hvor de la brød på skuebrødsbordet, og hvor de tente ild i den syvarmede lystestaken (25,23ff; 30,1ff; 37,10ff; 3 Mos 24,5ff). Innerst inne var det aller helligste, som var Guds egentlige bolig, og hvor "Vitnesbyrdets ark" sto (2 Mos 26,33f). Den ble også kalt paktens ark. I denne gullbelagte kisten la Moses de to tavler med Guds ti bud (25,21f; 40,20; 5 Mos

10,5). Da Moses var ferdig med å bygge tabernaklet og hadde satt arken og alt inventaret på plass, senket Guds sky seg over helligdommen, og Gud flyttet inn i sin nye bolig. Det står slik: "Moses kunne ikke gå inn i Åpenbaringsteltet, fordi skyen hadde lagt seg over det, og Herrens herlighet fylte tabernaklet" (2 Mos 40,34f). Når Moses deretter ville tale med Gud, gikk han inn i teltet. Der inne "hørte han stemmen tale til seg fra nådestolen over vitnesbyrdets ark mellom de to kjerubene. Slik talte han til ham" (4 Mos 7,89). Både teltet og arken ble båret fra sted til

sted av levittene under Israels ørkenvandring (2 Mos 25,14f; 4 Mos 3,30f; 7,9) og inn over Jordans vann til Kana'an (Jos 3,3ff).

Etter erobringen av Kana'ans land sto arken en periode i Betel. Navnet betyr 'Guds hus' (Dom 20,26f; 1 Mos 28,17-19). Deretter stod arken lenge i Sjilo, hvor Eli var prest (1 Sam 3,3). Filistrene førte den bort til Asjdod, hvor de stilte den opp i deres gud, Dagens, tempel (4,10f; 5,1). Så haglet ulykkene ned over filisternerne. "For det var kommet dødsangst over hele byen. Herrens hånd lå meget tungt på den" (5,11). Derfor satte de arken på en oksekjerre, og førte den tilbake til israelittene (6,10f). En periode stod arken på en mark i Bet-Sjemesj (6,15-18). Men snart ble den hentet til Kirjat-Jearim, hvor den ble båret inn i Abinadabs hus (7,1f). Kirjat-Jearim ble også kaldt Ba'aleJuda (2 Sam 6,2; 1 Krøn 13,5). Siden flyttet kong

David paktens ark til Sion. Det er Davidsbyen (2 Sam 5,7; 6,10-12). Der reiste David et telt til arken (6,17; 7,2; 1 Krøn 16,1).

Templet i Jerusalem

Davids plan var å bygge et hus som Gud kunne bo i, et tempel av sten, men det tillot ikke Gud (2 Sam 7,5ff; 1 Krøn 17,4ff). Mens arken stod i et telt i Davidsbyen, stod brennofferalteret "på haugen i Gibeon" ca.10 km. mot nordvest (1 Krøn 16,39f; 21,29). Ifølge Moseloven skulle arken og alteret ellers stå sammen i Guds helligdom (2 Mos 38,1; 40,6). Etter Davids død bygde hans sønn, kong Salomo, tempelet i Jerusalem (1 Kong 6). Han brukte kalkstein, også kaldt limstein. Det ble først alminnelig å bygge med marmor omkring Kristi fødsel. Marmor er også kalkstein. Men marmor er meget hard, fordi den gjennom lang tid har

Heftet "Når han kommer"

Heftet "Når han kommer" ble utgitt i 1971 på norsk. Originalens tittel er: "Når han kommer". Det er den svenske teolog og bibeloversetter David Hedegård (1891–1971) som har skrevet det.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaget Lunde A/S til å trykke opp heftet på nytt.

I dette heftet tar David Hedegård for seg forskjellige og aktuelle tema angående utviklingen i naturliv, samfunnsliv og i kirken.

Heftet er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassettjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post betales porto av mottaker!

vært utsatt for intens varme og trykk inne i et berg. Derfor er marmor vanskelig å bearbeide.

Da Salomos tempel var bygget ferdig, førte levittene paktens ark opp fra Sion, Davidsbyen, til det nye tempelet, hvor de plasserte arken inne i det aller helligste (2 Krøn 5,2ff). Salomo fikk lagd et nytt alter av kobber (4,1). Så var arken og alteret igjen samlet i Guds hus, i overensstemmelse med Moseloven.

Da Salomo innvidde det nye tempelet i Jerusalem, flyttet Gud inn i det: *"Prestene kunne ikke gå inn i Herrens hus, for Herrens herlighet fylte Herrens hus"* (2 Krøn 7,1f). Det skjedde det samme med tempelet, som vi leste om tabernaklet i ørkenen: Guds sky senket seg ned over tempelet, og så flyttet Gud virkelig inn i sin nye bolig. Men på grunn av israelittenes frafall og synd forlot Gud sitt tempel igjen. Esekiel beskriver hvordan Guds sky løftet seg fra tempelet. (Esek 9,3; 10,4+18; 11,23). Senere leser vi at Gud vender tilbake og flytter inn i tempelet igjen (43,1-5).

Hvor er paktens ark i dag?

Vi vet ikke hvor paktens ark befinner seg i dag. Da Jerusalem og dets tempel ble ødelagt av babylonerne sommeren 586 f.Kr., ble tempelets kostbare skatter også ødelagt eller bortført til Babylon (2 Krøn 36,18f). Men vi hører ikke hva som skjedde med arken. Kanskje ble den bortført, eller kanskje ligger den fortsatt begravd under ruinene av tempelet i Jerusalem. Omkring Kristi fødsel bygde kong Herodes den Store et nytt tempel. Byggingen startet år 20 f.Kr. Da Jesus trådte offentlig fram, hadde Herodes vært død i mange år. Allikevel var det på det tidspunkt blitt bygget på tempelet i 46 år (Joh 2,20). Det ble først ferdig år 64 e.Kr. Men allerede i år 70 e.Kr. ødela romerne det igjen (Mark 13,1f; Luk 19,44). En del av inventaret ble bortført til Rom. På Titusbuen i Rom kan man den dag i dag se den syvarmede lysestake og annet inventar fra tempelet bli ført bort som bytte. Men vi får ikke vite noe om arken.

Etiopiske ortodokse kristne, Tewahedo Kirken, hevder at arken står i en Mariakirke i

Aksum i det nordlige Etiopia. Men så lenge de ikke vil la andre se den, er det vanskelig å tro på den forklaringen.

Vi er Guds tempel

I den nye pakt har Gud ikke behov for en fysisk bolig bygd et bestemt geografisk sted (Joh 4,21-24). Nå er menigheten og de enkelte troende hjerter Guds tempel, hvor Han bor. Paulus spør: *"Vet dere ikke, at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?"* (1 Kor 3,16f; 6,19; 2 Kor 6,16). Han sier at Kristus bor ved troen i våre hjerter (Ef 3,17). Det er tydeligvis ikke bare et bilde eller poesi. Like så virkelig som Gud den gang bodde i tabernaklet og i tempelet i Jerusalem, like så virkelig flytter den treenige Gud inn og bor i det troende hjerte (Rom 8,9f; 2 Kor 13,5; Gal 2,20; Kol 1,27). Paulus forklarer dessuten at menighetens medlemmer sammen blir *"bygd opp til en Guds bolig i Ånden"* (Ef 2,21f).

Heb 9,22f beskriver hvordan dette nye tempelet blir rensset med Kristi blod. Heb 10,19-22 føyer til: *"Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød"*. Det gjør vi, når vi går alene inn i vårt lønnkammer, lukker døren og ber til vår Far i himmelen, som Jesus foreskriver det (Matt 6,6ff), eller når vi *"sammen med alle de hellige"* trer frem for

"Normløst"

"Hvordan radikal kjønnssteori erobret Norge"

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr. 350 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Gud i bønn (Ef 3,18; Apg 2,42; 4,24; 12,5; 12,12 m.fl.).

Troende menneskers hjerter er det aller helligste, hvor Jesus står foran sin Far som vår stedfortreder og forbeder (Rom 8,34; Hebr 7,25). Hebr 9,24 sier: *"Kristus gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld."* Men himmelen er ikke et lokalt avgrenset sted fjernt fra jorden. Himmelen er der hvor Gud er til stede med sin nåde. Dette er Gud i det troende hjerte, som derfor er det aller helligste i templet. Der gikk Jesus inn da Han hadde fullbrakt frelsen for oss, og der står Han nå som vår talsmann og vårt sonoffer (1 Joh 2,1f).

Moseloven foreskriver okse og geit som ofre for israelittenes synd (3 Mos 4-6). Men det var kun tenkt som midlertidige forskrifter, *"gyldige inntil den tid da alt skulle settes i rette skikk"* (Hebr 9,10). Hebr 10,4 forklarer: *"For det er umulig at blod av okser og bukker kan bære bort synder."* Derfor måtte Guds Sønn selv stige ned fra himmelen, ta på seg menneskelig natur i Jomfru Maria og bli et stedfortredende sonoffer for alle menneskers synd. Det gamle Testaments dyreofre var ikke gode nok.

Heb 9,23 sier: *"Men selve de himmelske ting må bli rensset ved bedre offer enn disse."* Hvorfor skal himmelen renses? Forklaringen er ikke, at det er synd i Guds evige himmel. Men det er det i det nye tempel, som er det troende hjerte. Det er smittet av synd og må renses ved Kristi sonofferblod, så Han kan bo der inne. Heb 9,14 føyer til: *"Med sitt eget*

blod kan Han "rense vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud." Dette gjorde Jesus, da Han gikk inn i det aller helligste med sitt eget sonofferblod. Samvittigheten og hjertet er synonymer for det indre menneske, som er det aller helligste i Guds nye tempel. Når vi ber til Gud, trer vi inn for Hans ansikt i det aller helligste i himmelen. Det gjør vi med frimodighet, fordi Kristus med sitt stedfortredende blod har rensset den nye helligdom for synd.

Syndens skyld og syndens makt

Det syndige menneske har to problemer: Det ene er syndens skyld overfor Gud. Det andre er syndens makt inne i hjertet. Disse to problemer fjerner Gud i to omganger: Først skylden, deretter makten.

Syndens skyld fjerner Gud ved å tilgi den. Dette skjer på en gang og totalt. Skyld overfor Gud handler om vår relasjon til Ham. Når Gud tilgir vår skyld, står den ikke lenger imellom Ham og oss. Han setter oss i en helt ny relasjon til sig selv. Han frir os ut av mørkets makt og flytter oss over i sin elskede Sønnens rike. *"I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse"* (Kol 1,13f). Befrielse for syndens skyld skjer ved syndsforlatelse. Når vi hører evangeliet om Guds nåde for syndere og tror det, er vi Guds barn. Dette kan man ikke være delvis. Enten er man Guds barn, og man er det helt. Eller man er det slett ikke. Vi er Guds barn ved troen på Jesus, som sonet vår synd.

Gud fjerner syndens makt på samme måte, men det skjer gradvis over tid, og det

INDIA-HJELP TIL JUNGELSKOLEN

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospital i Anantagrir-jungelen? 1200 analfabete barn, 45 stammer.

Takk for gaven på Vipps: 712003.

Bank 3030.38.96194, sendes til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Hovsheradvn 484, 4462 Hovsherad.

fullendes først etter døden. Vi kaller denne prosess helliggjørelse. Den skjer ved, at vi igjen og igjen hører evangeliet om syndenes forlatelse og tar denne virkelighet til oss i tro. Vi senker oss ned i den, så vi lever og ånder i den og takker Gud for den. Dette gjør vi mange ganger livet igjennom. På den måten virker Guds nåde i oss, slik at vi blir nådige mot hverandre.

Det er ikke Guds lov, men Guds nåde, ordet om syndenes forlatelse for Jesu skyld, som ”opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er” (Tit 2,11f). Syndens makt i oss blir brutt, men langsomt, over tid og med mange feil og fall, som vi må bekjenne for Gud igjen og igjen. Det er en vanskelig og anfektende situasjon å leve i. Men vi får frimodighet til å gjøre det, når vi forstår, at skylden overfor Gud er fjernet fullstendig, og på en gang, ved syndenes forlatelse. Ved troen på Jesus står vi i Guds nåde (Rom 5,2).

Å leve som en tilgitt synder

Livet som kristen betyr, at vi igjen og igjen må gå inn i helligdommen, hvor Jesus står som vår talsmann og vårt sonoffer (1 Joh 2,1f). Vi trer igjen inn for Guds ansikt, bekjenner igjen vår synd for Ham, og vi hører Ham igjen tilsi oss alle våre synders nådige forlatelse for Jesu skyld. Deretter går vi med frimodighet ut av helligdommen til det liv, som venter oss der ute i verden. Vi tar med frimodighet fatt på å tjene Gud ved å tjene de andre. Når vi opplever de andres feil og fall, tilgir vi dem, som vi selv er blitt tilgitt av Gud (Kol 3,13). Og vi vitner for dem om hvor godt det er å gå inn i helligdommen med sin synd, legge den ned for Gud og igjen høre Ham tilgi oss alt for Jesu skyld. De andre har bruk for å høre vårt vitnesbyrd om dette, likesom vi har bruk for å høre deres vitnesbyrd. Det hjelper dem og oss til at bli stående i Guds nåde som tilgitte syndere.

Det er besværlig og anfektende, at syndens makt ikke forsvinner på samme fullstendige

måte som syndens skyld. Vi lenges etter at bli helt rene og syndfrie som Jesus.

Derfor skal vi løfte våre hoder og se fremover. Johannes lover: ”Vi vet, at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er” (1 Joh 3,2). Når Jesus kommer tilbake til denne jord, vil Han på en gang og for alltid fjerne syndens makt fra oss. Synet av Jesu herlighet vil den dagen brenne all synd ut av oss.

Allerede mens vi lever her på jorden, betrakter vi Jesu herlighet, men foreløpig er det liksom i et speil. Vi ser Ham kun svakt og utydelig. Allikevel forvandles vi allerede nå, sier Paulus: ”Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd” (2 Kor 3,18). Når vi lever sammen med Jesus i Ordet og i bønner, skjer det en foreløpig og ufullstendig forvandling av oss i overensstemmelse med Ham, som vi betrakter. Vi kommer til å ligne Jesus. Men det er først i himmelen, når vi skal se Ham direkte, at vi blir helt som Ham. Det salige synet av Hans herlighet vil den dag brenne synden ut av oss.

Ingen fordømmelse i Kristus Jesus

AV HENRIC STAXÅNG

“Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus” (Rom 8,1).

Jeg vil innlede med et sitat av Rosenius:

”Loven gjør sin rette virkning bare den får komme inn i hjertet. Men virker den bare på overflaten, så kan du nok bli from i dine gjerninger og din egen innbilning. Og da blir du en fariseer. (...) Den sanne omvendelse går dypere. Den rører opp i hjertets ondskap og gjør meg ikke bedre og bedre, men verre og verre. (...) Ja, hvis du bare først ble en synder og ugudelig, så du kjente for en fortapt skapning du i virkeligheten er, så kunne du komme til å tro på ham som rettferdiggjør den ugudelige. Og da først kunne du bli from og hellig.”⁽¹⁾

Tenk at man kan bli så gudfryktig i egne øyne at man tror, at man er på vei til himmelen – og ikke ser at man er helt uverdigg og hjelpeløs i seg selv. Ja, så hjelpeløs at man må få nåde hos Herren hver dag. Loven er nemlig åndelig, så Gud krever ditt hjerte: At du elsker og frykter ham over alle ting, og at du er ren og god i ditt hjertes innerste. For deg, som lever med Herren, er Guds hellige vilje viktig, og evangeliet om Jesus er mat for din udødelige sjel. Du kan ikke klare deg uten Herrens nåde og barmhjertighet.

Apostelen Paulus skriver: *“For det er ingen forskjell, alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.”* (Rom 3,22-24).

Ja, du er fortapt i deg selv ifølge Guds ord, og i deg selv mangler du Guds herlighet. Men i Jesus Kristus har du den hellighet og rettferdighet, som gjelder for Gud. En rettferdighet, som er tilveiebragt for alle, og som blir din ved troen, altså ved at du som en fortapt synder flykter til Kristus for at få nåde – ikke bare i troens begynnelse, men også i fortsettelsen.

“Ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig” (Sal 34,23).

Ja, blir loven din tuktemester og driver deg til nådestolen Kristus, så gjelder nåden, og loven har mistet sin kraft til at fordømme deg, ettersom Guds dom og straff for dine synder rammet Jesus på korset. Det er i Kristus alene, at du er fri fra lovens dom og har nåde hos Gud. *“Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus”* (Rom 8,1).

Med sitt dyre blod har Kristus forsonet deg med Gud. Derfor er det nåde for deg, dag etter dag. Han har også fullført loven i ditt sted.

“Det jeg skyldte, han oppfylte, min oppstandne Herre Krist,” står det i en salme.

Ved troen på Kristus tilregnes du derfor ikke dine synder, men i stedet er du tilregnet Jesu hellighet og rettferdighet. Du har en annens hellighet, Jesu hellighet. Derfor er du ikke under dommen, men under nåden. Gud ser deg i Kristus, og Gud ser hans forsoningsblod. I ham er du ren for Gud.

Rosenius skriver om den kristnes liv under nåden: *“Men når Guds rike hos et menneske er begynt å bestå ikke bare i ord, men i kraft, slik at han virkelig føler syndens brodd og virkelig tror sin rettferdighet i Kristus – å, hvor mye svakhet, urenhet, likegyldighet, og for en skrøpelig tro og for et mørke og en frykt får han ikke oppleve da! For en høy kunst, for en stor guddommelig nåde fra det høye kreves det ikke her, for midt under slik elendighet å se og tro, at Guds vennskap er uforandret, få se den skjulte rettferdighet, renhet og velbehag for Gud, som vi eier i Kristus!”*⁽²⁾

Som Guds barn vil du leve for ham. Ingen synd er nå for liten for deg, for du ser i Herrens ord og etter hans vilje. Ikke for å blidgjøre ham, men fordi du tilhører ham. Jo nærmere man kommer Herren Jesus, som er selve lyset, den Hellige, desto mer ser man sitt eget hjertes syndeforderv, og man blir aldri ferdig med nåden og renselsen i Jesu blod. Det er nåden

i Kristus, som er helliggjørelsens kilde. Det er på evangeliets grønne enger synden blir mer og mer illeluktende for din sjel. Du vil følge Herren, som har kjøpt deg fri på Golgata kors. Takk Herren Jesus, som med sitt blod har kjøpt deg fri fra lovens dom og fra den kommende vredesdom. Takk ham for hans barmhjertighet og kjærlighet og omsorg. Han er verdig takk og lovprisning. Alt han gjør med deg i livet er godhet i evighetens perspektiv – selv om du ikke forstår meningen med alt. Herren oppdrar deg for evigheten. Han vil ikke, at du

skal vokse i dine egne øyne og bli selvsikker. Han vil ikke at du skal gli bort fra ham eller begynne å forsvare synden. Han vil ikke at du skal miste din himmelske krone. Det er så mye som opptar oss, men kun ett er nødvendig, sier Jesus. Hold deg derfor i Ordet og bønner dag etter dag, og be om Guds Ånds veiledning! Be om at Herren må bevare deg.

”Men jeg blir alltid hos deg, du har grepet min høyre hånd” (Sal 73,23).

(1) Husandaktsboken, 6. januar.

(2) Husandaktsboken, 17. februar.

Gamle Simeon i tempelet, i møte med Jesubarnet!

AV JON ARVID BØCKMAN

Beretninga i Bibelen om gamle Simeon i tempelet har så utruleg mange trusstyrkande og befestande sanningar.

Hovudpersonen er Jesusbarnet! Maria og Josef førde barnet opp til Jerusalem og til tempelet frå Betlehem, etter 40 dagar med reinsing for Maria etter Herrens lov ved fødselen av eit gutebarn!

Denne barneberetninga om Jesus har så direkte med eit påskenummer av Bibelsk Tro å gjere, kjære lesarar!

Ja, – Gamle Simeon drog parallellen med det same han tok Jesus i armane sine! Lat oss saman lese teksta, beretninga om Simeon saman no: Luk 2, 25-33: *“Og sjå, i Jerusalem var det ein mann som heitte Simeon, ein rettferdig og gudfryktig mann. Han venta på Israels trøyst, og Den Heilage Ande var over han. Det var openberra for han av Den Heilage Ande at han ikkje skulle sjå døden før han hadde sett Herrens Messias. Han kom til tempelet, driven av Anden. Då foreldra kom inn med Jesusbarnet for å gjera med han som skikken var etter lova, tok Simeon Han i armane sine og lova Gud og sa: Herre, no kan du la tenaren din fara herifrå i fred, etter ditt Ord, for augo mine har sett di Frelse,*

som du har gjort i stand for alle folks åsyn, eit ljøs til openberring for heidningane, og ein herlegdom for Israel, folket ditt. Og Josef og mor hans undra seg over det som vart sagt om Han”.

Litt om profetitekstene om Messias, Jesus Kristus!

Lat oss stogga for v. 30 her i teksta! For augo mine har sett di frelse. Det er ingen tvil om at Simeon ser til profetitekstane om Messias, som er skriven om Jesusbarnet i GT, som han no held i armane sine!

Om den lidande, sonande Jesus i Jes 53, og i resten av GT. Å, kor trusstyrkande.

For eit herleg og alvorleg bodskap og evangelium me les ut av dette om Jesusbarnet i armane hjå Simeon i tempelforgården. Det er ei ny total stadfesting om at Jesus er Messias, Frelsarkongen for Israelfolket og den falne menneskeslekta! Også skapningen (skaparverket) sukkar og ventar på Guds barns forløyning. Rom 8,19-22.

Bodskapen her frå Simeon openberra ved Den Heilage Ande er nett den same som stadfestingsbodskapen på Betlehemsmarka frå Herrens engel til gjetarane. Luk 2,10: *“Men engelen sa til dei: Ver ikkje redde! For sjå,*

eg forkynner dykk ei stor glede – ei glede for alt folket. I dag er det fødd dykk ein Frelsar i Davids by. Han er Messias, Herren.”

Lat meg og ta med frå Apgj 4,12 *“Og det er ikkje frelse i nokon annan. For det finst ikkje noko anna namn under himmelen, gjeve mellom menneske, som vi kan verta frelste ved.”*

Den Heilage Ande over Simeon og kvart eit gjenfødt Guds barn, kor trusstyrkande å sjå Den Heilage Ande sin gjerning her over Simeon! Simeon hadde vorte bevara, fornya, – halden oppe i trua på Guds Messias, – Jesus gjennom livet sitt ved Guds Ord og løfter, – ved Den Heilage Ande.

Anden hadde skapt den levande trua i Simeon gjennom forkynninga og lesinga av dei Gamaltestamentlege skriftene på bokrullane.

No i teksta her i dag vert Simeon driven av Anden til Tempellet, for ei vidunderleg lesing!

Simeon hadde vorte lova av Herren at han ikkje skulle døy før han hadde fått sett Messias, – Jesus i levande live.

No var tida fullmoden for løftesvaret! – Maria og Josef kjem berande med eit lite spedbarn i armane.

Det står ikkje i Bibelen korleis Gud stadfesta det for Simeon, men det må ha skjedd såleis at det ikkje var tvil hjå Simeon i hans indre: Han er det! Han er Messias, Herren, – du har venta på! Så tek Simeon spedbarnet Jesus i armane sine: i vers 28 tok Simeon Han i armane sine og lova Gud og sa: *“Herre, no kan du la tenaren din fara herifrå i fred, etter ditt ord, for augo mine har sett di Frelse, som du har gjort i stand for alle folks åsyn, eit ljøs til openberring for heidningane, og ein herlegdom for Israel, folket ditt.”*

For nokre vidunderlege, dyrebare Ord å lese, for ei beretning! Mitt hjarta flyt over av beundring og tilbeding til Herren.

Og tenk kjære lesarar: Den Heilage Ande har Jesus utgytt no etter Pinsefestens dag til

alle frelste menneske utover jord ti dagar etter Jesus vart teken opp att til Himmelen ved Jesu Himmelfart. Halleluja.

Til kvar den som tek imot den nåde å kome til omvendning og tru på Jesus, er Anden no gjeven.

a) Og Anden har den dyrebare oppgåve å openberre Guds Heilage Ord i Bibelen me les og høyrer forkynt. Me sjølve er ikkje i stand til å fatte Guds Ord, for me er totalt avhengige av Den Heilage Ande!

b) Anden er vår hjelper, Anden er gjeven oss til kraft i tru, til teneste for Herren, og til hjelp i bøn, og til å halde ut! Og Anden er vår rådgjevar, – trøyster, tukter og pantet på at den som er frelst i trua på Jesus, – er eit Guds barn. Å du herlege Gud og Herre, for ein heilagdom, – evig kjærleik og omsut. Du syner for oss menneske som er i stor naud etter syndefallet, og treng redning, – frelse så me ikkje gjeng fortapt.

Det var Guds eigentlege, endelege fullkomne Offerlam som Simeon heldt i hendene sine.

Påske tyder forbigang! Det gjeng tilbake til då dødsengelen gjekk Israelsfolket forbi: 2 Mos 12,12-13. *For same natta vil Eg gå gjennom heile Egyptarlandet og slå i hel alt fyrstefødt i landet, både folk og fe. Og over alle gudar i Egypt vil Eg halda dom. Eg er Herren.*

Blodet på dei husa de er i, skal vera til eit teikn for dykk. Når eg ser blodet, vil eg gå forbi dykk. Ikkje eit einaste drepende slag skal råka dykk når eg slår Egyptarlandet.”

De som les dette stykket i bladet!

Det lytelause offerlammet eller kjeet, årsgamalt, av hankjønn, peikar direkte på Jesus som skulle kome og vere Guds fullkomne, – lytelause offerlam som gav sitt eige liv og blod til soning for våre synder. Den som må søkje frelse i Jesus for sine synder, får

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Jesu offerblod stroke åndeleg på vår lekam, fullkomen reinsa i Jesu soningsdød for oss, Halleluja!

1 Pet 1,18: *“For de veit at det var ikkje med noko forgjengeleg, med sølv eller gull, de vart kjøpe fri frå den dårlege ferda som var ervd frå fedrane, men med Kristi dyre blod, som blodet av eit ulastande og lytelaust lam.”*

“Det var en som var villig å dø i mitt sted, for at jeg skulle leve ved Ham.

Ja, til korset Han gikk hvor Han kjøpte meg fred, da Han sonet min synd, det Guds lam!

Kor:

“Alt som var meg imot, ble utslettet med blod, Det ble naglet til korset med Ham.

Hvilken byrde Han bar da Han sonoffer var, og tok bort all min synd og min skam”.

Du som les dette: Kom til Jesus og la deg frelse!

Den grunn jeg hviler på

AV GÖRAN HOLMGREN

350 år siden Paul Gerhardts død

Den tyske salmeforfatteren og presten Paul Gerhardt døde i 1676, altså for 350 år siden. Hans oppbyggelige salmer har i flere århundrer blitt til rik velsignelse for troens folk, ikke minst i den lutherske kristenheten, men også i andre kristne sammenhenger. I Paul Gerhardts salmediktning merker man en klar bibelsk tone på den lutherske bekjennelses grunn. Salmene hans har tydelige spor av Martin Luthers kristendomssyn. Men samtidig preges nok Paul Gerhardts salmer mer av det personlige tros livet og egen opplevelse av Guds nærvær og hjelp. Johann Arndts teologiske orientering, f eks i Den sanne kristendom, påvirket også Gerhardts salmediktning i positiv forstand.

Paul Gerhardts salmer er klart forankret i Bibelens budskap, der Kristi forsoningsdød for våre synder er i sentrum. Et eksempel:

Den grunn hvorpå jeg bygger,
er Kristus og hans død.

I korsets ly og skygger
er sjelens hvile søt.

Der har jeg funnet livet,
selv er jeg intet verd.

Hva Jesus meg har givet,
gjør meg for Gud så kjær.

(DELKs salmebok 471)

Det er bare denne grunnen – der hjørnesteinen er Herren Jesus Kristus – som holder når alt annet rystes og raser sammen. *“For det heter i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hjørnestein, utvalgt og dyrebar. Den som tror på ham, skal ikke bli til skamme”* (1 Pet 2,6). Den overbevisningen hadde også salmedikteren Gerhardt:

La hele verden briste,
min Jesus har all makt.

Hvem kan fra ham den vriste
og bryte himlens pakt?

Ei hunger, sverd og lue,
ei pine, angst og nød

skal meg fra Jesus true,
hans er jeg til min død.

(Vers 4 i DELKs salmebok 471)

Paul Gerhardt ble født i 1607 i den lille byen Gräfenhainichen, sørvest om Wittenberg i Sachsen. Faren hans, Christian Gerhardt, var borgermester, og ifølge en kilde også kantor, noe som i så fall sikkert har hatt betydning for Pauls fremtidige salmediktning. Moren hans, Dorotea Gerhardt, kom fra en luthersk presteslekt. Paul møtte flere store sorger tidlig i livet. Allerede som 12-åring ble han farløs, og bare to år senere døde også moren hans.

Etter vanlig skolegang kom Paul Gerhardt

til universitet i Wittenberg i 1628. På den tiden var det teologiske fakultetet der, høysetet for lutherdommen i Tyskland. Men det var nok ikke så lett å konsentrere seg om studiene, da den 30-årige krigen pågikk som verst akkurat da. Gerhardt ble i Wittenberg i hele 14 år og virket ved siden av studiene som huslærer. Han kom så til Berlin der han blant annet ble kjent med kantor Johann Crüger, som medvirket til at Gerhardts salmer ble trykt og spredt.

Da Paul Gerhardt var 44 år gammel ble han prest i Mittenwalde, tre mil sør for Berlin. Alteret i kirken der var vakkert utsmykket, blant annet med et malt bilde av den såkalte Veronikas svetteduk. En duk som, ifølge legenden, en kvinne tørket Jesu ansikt med da han bar korset på sin vei mot Golgata. Paul tjenestegjorde seks år i denne kirken og så altså ofte på dette alterbildet. Selv om man ikke vet sikkert, er det ikke usannsynlig at dette bildet har gitt inspirasjon til Gerhardts fine bearbeidelse av Arnulf av Löwens fantastiske pasjonssalme fra 1200-tallet:

O hode, høyt forhånet,
med blodig sår og ve,
o hode, tornekrone
til smerte, spott og spe,
o hode som var hedret
og tilbedt inderlig,
men nå så dypt fornødret:
Vær hilset hjertelig!

(SB 672)

Paul Gerhardts inderlige pasjonssalme Her ser jeg et tålmodig lam har naturlig kobling til blant annet døperen Johannes velkjente ord om Jesus: *“Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd”* (Joh 1,29). Salmen løfter fram Jesu forsoningslidelse for våre synders skyld.

Han frambar, klädd i helig skrud
och krönt med törnekrona,
ett offer utan vank åt Gud,
all världen att försona
i lydnad och i tålmod
sig själv han offerar,
när hans blod

för mig och världen rinner.
vad skall min själ väl giva dig,
o helga Lamm, för vad du mig
i offerdöden vinner?

(Sv. psalmboken 1937, nr 79:3).

Han frembærer, kledd i hellig skrud
og kronet med tornekrone,
et offer uten lyte for Gud,
all verden å forsone.
i lydighet og tålmod
seg selv han ofrer,
når hans blod
for meg og verden rinner.
Hva skal min sjel vel gi deg,
o hellige Lam, for hva du meg
i offerdöden vinner?

(Direkte oversatt til norsk)

Ved 48 års alder giftet Paul seg med Anna Maria Berthold, som da var 32 år. De fikk fem barn. Men ektefellene opplevde store sorger i hjemmet. Fire av barna døde som spedbarn, bare én sønn ble voksen.

Hustruen Anna Maria viser i et dagboknotat hva hun følte da et av barna deres, ei jente, døde 25. mars 1659: *“Vår lille Anna Katharina bæres til sitt siste soverom. Akk, skal jeg da være som en som berøves sine barn? Herre, hvorfor tukter du meg så hardt? Hva er det vi har gjort som gjør at du forvandler også denne gleden til smerte? Men Gerhardt trøster meg og sier: ‘Hvorfor gråter du? Hun er ikke død, hun bare sover!’ Ja, hun sover, men hun sover så tungt at mors røst ikke lenger kan vekke henne.”*

Sorgen i Paul Gerhardts liv ble enda tyngre da hustruen Anna Maria døde bare 46 år gammel. Han ble da alene med sønnen på seks år. Men Herren oppdro sin tjener gjennom disse tunge årene, og hans gudsfrykt og trosnivå ble dypere. Skriften sier jo: *“Det er for tukstens skyld dere tåler lidelser. Gud handler med dere som med sønner. For hvem er vel den sønn som hans far ikke tukter?”* (Heb 12,7) Vers 11 i samme kapittel belyser hvordan Herren kan forvandle tukt til noe godt: *“All tukt synes vel, mens den*

står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som ved dette er blitt oppøvd, rettferdighets salige frukt” (Heb 12,11).

Etter seks år som prest i Mittenwalde, ble Gerhardt prest (eller diakon som det het på den tiden) i hovedkirken i Berlin. Paul var av natur en tilbaketrukket og stillferdig mann. Men da den store striden mellom de reformerte og de lutherske brøt ut på den tiden, stilte Gerhardt seg helt på den lutherske bekjennelsens side mens den verdslige makten stod på de reformertes side. Spenningen ble så stor at Gerhardt pga sin lutherske overbevisning ble tvunget til å forlate presteembetet.

Mange salmer og sanger har blitt skrevet i forbindelse med spesielle hendelser i de ulike dikternes liv. Det virker dog ikke være slik i Paul Gerhardts tilfelle, med en unntakelse. Bakgrunnen til hans salme Er Gud for meg, så trede er spesiell.

En prestekollega i Mariakirken i Berlin, Johannes Berkow, døde plutselig på vei hjem fra en begravelse han hadde forrettet i. “Hilf Gott” var de siste ordene han sa i det øyeblikket han tok sitt siste åndedrag. En uke senere ble det holdt begravelse i hans egen kirke. Presten som holdt gravtalen hadde Rom 8:31-39 som tekst. Bibelteksten og gravtalen gjorde et slikt inntrykk på Gerhardt at han skrev denne salmen, som vi her gjengir første verset av:

Er Gud for meg, så trede
meg hva der vil imot,
jeg kan i bønnens glede
det felle under fot.

Vil Gud meg gjerne høre,
har Faderen meg kjær;
hva kan meg Satan gjøre
med all sin helvedhær?

(SB 312)

En av Paul Gerhardts mest kjente salmer,

”Vekkelse og villfarelse”

Denne boken er et grundig oppgjør med trosforkynnelse slik den har oppstått i USA og vunnet innflytelse også i Norge.

I de ulike menighetene preget av herlighets-teologi kan en høre store ord, glitrende visjoner og klare løfter om Guds helberdelse, velsignelse og kraft. Mange unge har latt seg begeistre. – Men jeg er redd for at dersom de blir i bevegelsen og går inn for å lære det som undervisningene, bøker og kassetter byr dem, vil de bli ført bort fra Bibelens Jesus Kristus, skriver Geir Harald Johannessen

I denne utgaven av boken er det føyd til et avsnitt om den såkalte “Torontovekkelsen.”

Geir Harald Johannessen har vært sokneprest i Rolvsøy, Fredrikstad. Han har utgitt flere bøker. Boken er trykt i 2022.

Boka koster kr. 200,- Vipps til 48381008 med din adressen, så vil boken bli sendt til deg.

for svensker, er sommersalmen i denna ljuva sommartid. Her lyser Gerhardts store poetiske årer tydelig fram, og man merker at han også bekjenner seg til og lever i første trosartikkelens innhold: Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper.

I denna ljuva sommartid
gå ut, min själ, och gläd dig vid
den store Gudens gåvor.

Se, hur i prydnings jorden står,
se, hur för dig och mig hon får
så underbara håvor.

(Sv. psalmboken 1937, nr 475:1).

I denne fagre sumarstid
gå ut, min sjel, og gled deg
i vår Herres store under.
Sjå hagen prydd med blomeseng,
sjå garden med si grønne eng,
og skog med li og lundar.

(Oversettelse av Bernt Støylen, 1923)

I noen av Gerhardts salmer framtrer takke- og lovsangstonen tydelig, for eksempel i denne:

Med tacksam röst och tacksam själ
min lovsång sjunger jag:
O Gud, du alltid gjort mig väl
och gör det än idag.

Så sjunger själen glädjesång,
dig, Herre Gud, till pris,
till dess jag sjunga får en gång
ditt lov i paradiset.

(Sv. psalmboken 1937, nr 523:1, 9).

Med takknemlig röst og takknemlig sjel
Min lovsang synger jeg:
o Gud, du alltid gjort meg vel
og gjør det enn i dag.
Så synger sjelen gledessang,
deg, Herre Gud, til pris,
inntil jeg syngte får en gang
din lov i paradiset.

(Direkte oversatt fra svensk)

Paul Gerhardt ble kalt i 1668 til erke- diakon (det samme som kirkehyrde) i Lübben i Kursachen, der han virket fram til sin død i mai 1676. Noen måneder før han døde skrev han et testamente til sin 14 årige sønn. Der advarte han mot dem som vil sammenblande bekjennelsene. Så ber han til Gud "at når min siste time kommer, vil Han gi meg en gledelig bortgang, ta min sjel i sine fadershender og la mitt legeme stille hvile i jorden inntil den ytterste dag, da jeg med alle mine igjen skal våkne opp og ansikt til ansikt skue min kjære Herre Jesus Kristus, på hvem jeg like til denne stund har trodd, skjønt jeg ikke har sett Ham."

Paul Gerhardts salmer har blitt oversatt til mange språk. At Paul Gerhardts 1600-talls salmer lever videre, helt inn på 2000-tallet, har i alle fall med to faktorer å gjøre. Framfor alt er hans salmer preget av bibelsk, sunn teologi med et varmt sjelesørgerisk preg. Herrens venner får gjennom salmene både mat for sjelen og hjelp til troslivets bevarelse og vekst. Så spiller også Gerhardts sterke diktergave inn. Han regnes ofte som en av Tyskland fremste salmediktere. En kirkehistoriker kaller ham for et diktergeni.

Vi takker Gud for Paul Gerhardts rike salmeskatt som også vi på våre språk får glede av. La oss syng salmenes budskap inn i hjertene våre!

"La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud" (Kol 3,16).

Må Gud la Gerhardts innholdsrike salmer leve videre til velsignelse for nye generasjoner – om Herren ennå drøyer en tid!

(Fra "Pietisten" nr. 1-2026. Med tillatelse fra forfatter. Oversatt til norsk)

Til mann og kvinne skapte han dem

AV KJELL SKARTVEIT

Gud sa: *“La oss lage mennesker i vårt bilde, så de ligner oss! De skal råde over fiskene i havet og fuglene under himmelen, over feet og alle ville dyr og alt krypet som det kryr av på jorden. Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem.”* 1 Mos 1,26-27

“Vi kommer ikke til å legge vekt på innspill fra grupper med et gammeldags syn på kjønn.” Det var kommentaren fra kultur- og likestillingsminister Lubna Jaffery (Ap) da KrF protesterte mot Bufdirs anbefalinger angående språket offentlig ansatte skal bruke med hensyn til kjønn overfor personer de ikke kjenner fra før.

I dag er det 8. mars, dvs. kvinnedagen, og man skulle tro at vi i 2026 visste hva en kvinne var. Men uttalelsen fra kulturminister viser oss at noe dramatisk har funnet sted. Og vi må tilbake til 2013. Da vedtok Stortinget at det ikke er mulig å definere hva en kvinne er.

I diskrimineringsloven som ble vedtatt dette året, heter det nemlig at kjønn er et resultat av våre følelser, og hvis du føler deg som en kvinne, så er du en kvinne. Ja, ikke bare det. Stortinget vedtok samtidig at det også er mulig å føle seg som noe annet enn kvinne og mann. Det er dette som ligger til grunn for begrepene kjønnsidentitet og kjønns mangfold.

Det blir ofte hevdet at opplysningstiden var avgjørende for kvinnekampen. Men faktum er at det var kristendommen som løftet kvinnen opp og ga henne samme status som mannen, og at hun i Vesten mistet mange av sine rettigheter nettopp under opplysningstiden. Det var først på slutten av 1800-tallet og inn på 1900-tallet at kvinnen fikk sine rettigheter tilbake.

Kristendommen var altså avgjørende for utviklingen av kvinners rettigheter. Kvinnene var like verdifulle for Jesus Kristus som det mannen var. Ja, disiplene var menn, men det innebar ikke

at de hadde en høyere verdi. Jesus snakket med kvinner som i jødernes øyne var urene, og han hadde flere kvinner med seg i sitt følge.

Vi finner mye av årsaken til kristendommens suksess i antikken i dens syn på kvinnen. Kristen-dommens kvinnekamp var det vi kan kalle en vintersak. Den likeverdige statusen var en revolusjon for kvinnen i antikken. Mange, som for eksempel den kjente amerikanske religions-sosiologen Rodney Stark, peker på nettopp dette som en årsak til kristendommens raske vekst i Romerriket. Kvinnene møtte en Gud som satte pris på dem, men like viktig: som snakket sant.

Men i dag er det altså paroler i flere 8. mars tog som sier at kampen for transkvinner er kvinnekamp. Det vil si at det ikke er mulig å definere hva en kvinne er.

Alle vet at dette er løgn. Vi vet at det er umulig for en mann å bli en kvinne, og at denne ideen er et resultat av en ideologisk tanke som krever at vi legger all fornuft til side og bøyer nakken i skam.

Det finnes nemlig ingen gammeldags forståelse av kjønn, bare en forståelse bygget på biologiske sannheter. I cellekjernen finnes kromosomer som inneholder DNA, og at ett av kromosomparene er kjønnskromosomene som hos kvinnen er dette betegnet som XX og hos mannen XY. Denne inndelingen finner sted ved befruktningen når en eggcelle og en sædcelle smelter sammen. Eggcellen fra moren har alltid et X-kromosom og sædcellen fra faren har enten X eller Y. Det betyr at barnets kjønn bestemmes i samme øyeblikk som befruktningen skjer.

Men nå får vi høre at kjønn blir tildelt ved fødselen, og at dette ikke nødvendigvis er slik barnet opplever seg som. Menneskets følelser trumfer nå de biologiske sannheter, og vår lovgivende myndighet mener det er

et framskritt, et steg bort fra en gammeldags forståelse av kjønn.

Dette budskapet kommer fra langt flere enn bare Arbeiderpartiet. Selv Høyre, et parti som kaller seg konservativt, har falt for fristelsen til å tro at de står over Gud som sier til kvinner og menn: *“Vær ikke redd! Jeg har løst deg ut, jeg har kalt deg ved navn, du er min.”*

Gud kaller kvinnen med hennes navn, han vet hva en kvinne er. Det var Han som skapte henne. Nå mener våre politikere at vi kan skape oss selv, i lyset av vår egen identitet.

Den gode hyrde

AV GERHARD HAALAND

En lege som var oppvokst i et kristent hjem, merket tidlig i sin barndom hvordan Gud kalte på ham, men han stod stadig imot den gode hyrdes røst.

Han fortalte følgende til en venn: I studietiden gjorde jeg mitt hjerte hardt og bekjente meg til sist som en gudsfornekter.

Jeg ble gift og fikk flere barn, blant dem en datter som ble omvendt da hun var 20 år gammel. Jeg var så forblindet at mitt ønske var å få henne bort fra troen.

Alle forsøk på å rokke hennes tro førte henne bare nærmere inn til Frelseren.

To år etter hennes omvendelse ble hun grepet av en alvorlig sykdom, men hun var ikke redd for døden. Hun visste at om livet skulle ta slutt, gikk hun hjem for å være hos Herren.

Da hun ikke hadde lenge igjen, gikk jeg inn til henne, strøk henne over håret og spurte: Er det noe jeg kan gjøre for deg?

Store tårer begynte å rulle ned fra min unge datters kinn. Hun grep min hånd, trykket den mellom begge sine og svarte: Far, du har alltid vært så god og kjærlig. Det er bare én ting jeg vil be deg om før jeg dør, og det er at du også vil ta imot Jesus som din frelser.

Jeg var forblindet, fortalte legen. Jeg rev meg løs og tok hånden til meg, og på min

Nå er det selvfølgelig ikke slik at verden trengte kristendommen for å forstå at menn ikke kan bli kvinner, men det er vanskelig å se at kvinnen kunne fått den posisjonen hun fikk uten den guddommelige åpenbaringen Jesus Kristus ga henne. Og det er uansett påfallende hvordan avkristningen også fører med seg et forfall i vår fornuft så dramatisk at vi knapt våger å si det som alltid har vært selvsagt: Menn kan ikke bli kvinner.

datters siste ønske svarte jeg et bestemt “nei”.

Dypt beveget tok han sin venn med inn i værelset der datteren hadde ligget, og fortsatte: Noen dager etter at min datter var død, var min motstand brutt. Jeg bøyde kne for Gud nettopp i det rommet hvor hun utandet, og av min innerste sjel ropte jeg til Gud i min nød: – Gud, nå orker jeg ikke mer, vil du ta imot meg. Og den gode hyrde tok imot meg. Jesus hadde jo bare tatt lammet i sin favn og båret det hjem for at jeg skulle følge etter.

(Fra “300 fortellinger” Lunde forlag 1926.)

Misjonssinn

AV ASBJØRN AAVIK

Vi taler ofte om misjonsinteresse. Men når jeg leser Jesu lidelseshistorie, leser Apostlenes gjerninger og brevene i Det nye testamente, slår det meg bestandig: Dette er mer enn å være interessert i noe.

Her er det en som dør – dør for andre. Bare interesse ville aldri drive et menneske i døden for et annet.

Gud sier det var fordi han elsket. Og kjærlighet er mer enn interesse. Interessen kan stanse. Kjærligheten kan aldri stanse.

Her er det piskeslag, fengsel og hån for de første misjonærer – apostlene – men intet kan stanse dem. Intet kan lukke deres munn. Selv med føttene i stakk og med hudflengt rygg

synger de lovsanger og ber slik at Gud sender jordskjelv som ryster alle dører av hengslene og river alle lenker over. Og ryster en fangevokter slik at han begynner å rope til Gud. Ikke før de er sluppet ut fra fengslet, finner vi dem på neste gatehjørne, hvor de frimodig vitner om Jesus. Dette er mer enn interesse.

Hva er det? Det er Guds kjærlighet som er utøst i deres hjerter.

Før undret jeg meg over apostlenes mot og kjærlighet. På en måte gjør jeg ikke det lenger. De kom like fra Golgata til sin gjerning. Der hadde de sett Mesteren dø. De hadde sett kjærligheten – som satte sitt liv til for sine venner. Med dette syn brent inn i sin sjel, gikk de.

Troen

AV MARTIN LUTHER

Troen, den er en levende, travel, virksom og mektig ting. Derfor er det umulig at den ikke uopphørlig skulle virke noe godt. Troen spør heller ikke om en skal gjøre gode gjerninger, men allerede før det spørres har den gjort dem, og den er alltid i virksomhet. Men den som ikke gjør slike gjerninger, han er et vantro menneske, famler og ser seg omkring etter tro og gode gjerninger, og vet likevel ikke hva tro og gode gjerninger er.

Tro er en levende, dristig tillit til Guds nåde, så sikkert, at den troende gjerne ville dø på den tusen ganger. Og en slik tillit til den guddommelige nåde og erkjennelse av den gjør glad, frimodig og freidig overfor Gud og alle skapninger. Dette utretter den Hellige Ånd i troen.

Derfor får mennesket uten tvang, vilje eller lyst til å gjøre godt mot alle, tjene alle

og lide hva det skal være, Gud til lov og pris, som har vist ham en slik nåde. Derfor er det også umulig å skille gjerning fra tro, ja like umulig som det er å skille brann og lys fra ilden.

Derfor må du se deg for overfor dine egne falske tanker og overfor unyttige vrøvlekopper, som vil være kloke på tro og gode gjerninger og dømme om dem, men selv er de største narrer. Be Gud at han virker troen i deg. Ellers blir du sikkert i evighet uten tro, selv om du innbiller deg og foretar deg alt hva du vil og kan.

(Fra "Hvad er tro?" av A.B. Simpson. Oversatt av K. Howe

Hans Martinussens forlag, Bergen, Sambandets Trykkeri 1941)

Evangeliets rette kjennemerke

AV CARL FR. WISLØFF

Det hender at man misforstår evangeliet, og mener å høre det hvor det faktisk ikke finnes. Finnes det noe tegn som vi kan kjenne evangeliet på?

Martin Luther sier: “Jeg har ofte sagt at troen ikke forholder seg alene til Gud, men det frelsen har kostet Gud (die Köste) må også være der. ‘Tyrken og jøden’ tror også på Gud, men uten middelet og uten omkostningene. Hva er nå dette for en omkostning? Det viser evangeliet oss, for evangeliet lærer over alt at vi ikke kan ha Faderen uten ved middelet, og han kan ikke like at vi vil komme til Faderen uten middelet”.

Evangeliets kjennetegn er “die Köste”, ordet om hva frelsen kostet Gud. Det er ikke nok å tale om Gud, om kjærligheten til Gud, om å lese hans ord, tro på ham og bruke nådemidlene. Det er ennå ikke evangelium om man oppfordrer til alt dette. Det er heller ikke nok å tale om Guds kjærlighet – ordet om Guds kjærlighet blir ikke evangelium før “die Köste” er med. Uten dette bestemte innhold finnes intet evangelium.

Det er nok noen som vil synes at dette er hård tale. Og man har ikke sjelden følelse av

at predikanten mener å tale det reneste evangelium når han formaner og sier: “Du må omvende deg – du må tro – du må komme til Jesus!”.

Så lenge forkynnelsen beveger seg i tilskyndelser, oppfordringer og formaninger, så lenge er det loven den bringer. For alt som legger plikter og oppgaver på oss, alt som ber oss om å gjøre noe, det er lov – om det så er en oppfordring til å tro.

Det finnes ikke en gnist av nåde og barmhjertighet i loven. For loven er et ord som forlanger alt, og som derfor alltid vil ha noe å innvende mot oss. Loven anklager alltid.

Men det finnes ikke et fnugg av anklage, dom og forbehold i evangeliet. Evangeliet legger ikke så mye som et dun på oss som vi skal bære.

(Utdrag fra boken “Ordet fra Guds munn”, Luther forlag 1978)

Møter 30. april 2026

- Tau bedehus 30.april kl.19.30, taler av Jan Bygstad, sang av Gerd Elin Løge
- Vigrestad misjonshus 30.april kl 19.30, tale av Håkon Valen Senstad.

Arrangør: Stiftelsen Evangeliet til muslimene (Flymisjonen)

1. mai-møter 2026

- Randaberg Forsamlingshus kl 11.00, tale av Jan Bygstad
- Frøyland forsamlingshus kl 11.00, tale av Håkon Valen Sendstad
- Frøyland forsamlingshus kl 18.00, tale av Håkon Valen Sendstad
- Frøyland forsamlingshus kl 19.30, tale av Jan Bygstad
- Sang av Mannsgruppe på kvelden, og lett bevertning mellom møtene.

Arrangør: Vardevakt for Bibelen

Heftene "Kristus – vår rettferdighet" og "Kristus – vårt liv"

"Kristus – vår rettferdighet" er utdrag av Carl Olof Rosenius husandaktbok tilegnet unge mennesker. De unge i dag trenger å høre Bibelens klare tale om Jesu Kristi forsoning, rettferdiggjørelse av tro og om helligjørelsen.

"Kristus - vårt liv" av Carl Olof Rosenius er også utdrag av Rosenius husandaktsbok tilegnet unge mennesker. Den ble sist trykt i 1980 og er nå utsolgt fra forlaget.

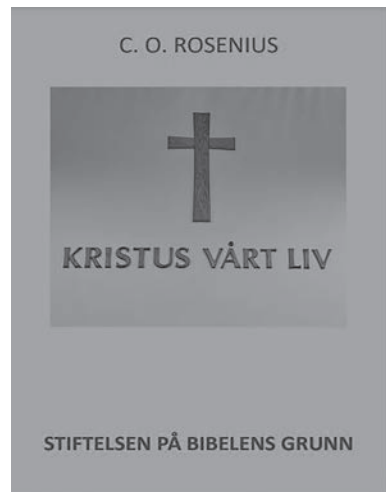
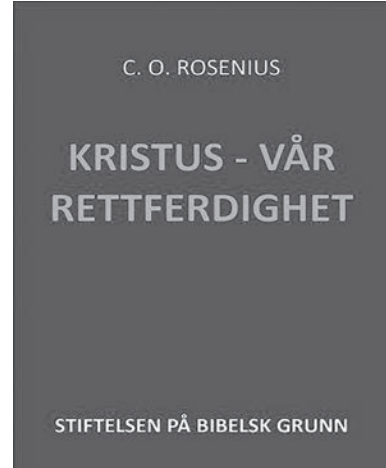
Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlagshuset Lunde A/S til å trykke opp disse tre heftene på nytt.

Heftene er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassetjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post, betales porto av mottaker!

Bibelsk Tros kassetjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkynnerne for gratis nedlasting.

Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp og ligger der. De ligger under "Nye taler" og "Talearkiv."

BIBELSAMLINGEN PÅ AUDNASTRAND LEIRSTED

22.07. – 26.07.2026

Motto “Med blikket festet på Jesus”

Talere:

**Dan Hessellund,
Thomas Hogganvik,
Jakob Knutzen,**

Onsdag 22. juli

- Kl. 16.00 Registrering.
- Kl. 18.00 Kveldsmat.
- Kl. 19.30 Åpningsmøte. **Dan Hessellund.**

Torsdag 23. juli

- Kl. 08.30 Frokost.
- Kl. 09.30 Bønn.
- Kl. 10.30 Bibeltime. Thomas Hogganvik.
- Kl. 12.30 Middag.
- Kl. 15.30 Kaffe.
- Kl. 16.00 Temamøte.
- Kl. 18.00 Kveldsmat.
- Kl. 19.30 Møte. Jakob Knutzen.

Fredag 24. juli

- Kl. 08.30 Frokost.
- Kl. 09.30 Bønn.
- Kl. 10.30 Bibeltime. Thomas Hogganvik.
- Kl. 12.30 Middag.
- Kl. 15.30 Kaffe.
- Kl. 16.00 Temamøte.
- Kl. 18.00 Kveldsmat.
- Kl. 19.30 Møte. Dan Hessellund.

Lørdag 25. juli

- Kl. 08.30 Frokost.
- Kl. 09.30 Bønn.
- kl. 10.30 Bibeltime. Jakob Knutzen.
- Kl. 12.30 Middag.
- Kl. 15.30 Kaffe
- Kl. 18.00 Kveldsmat.
- Kl. 19.30 Møte. Dan Hessellund.
- Kl. 21.30 Forfriskninger. Frie vitnesbyrd.

Søndag 26. juli

- Kl. 08.30 Frokost.
- Kl. 10.00 Nattverdmøte v/en fra komiteen.
- Kl. 11.00 Møte. Dan Hessellund.
- Kl. 12.30 Middag med avslutning.

Priser for 2026

Døgnpriser:

- Voksne: kr. 880.
- Ungdom 13-19 år: kr. 485.
- Barn 5-12 år: kr. 295.
- Familie: maks kr. 2.900.
- Loftsrom: kr. 325.

Campingvogn/bobil og telt: kr. 300 pr døgn.
Ta gjerne med laken, dynetrekk og putetrekk. Leie av trekk: kr. 170.

Priser for et enkelt måltid:

- Voksne: Frokost kr. 160, middag kr. 240, og kveldsmat kr. 170.
- Ungdom: 13-19 år: Frokost kr. 130, middag kr. 190 og kveldsmat kr. 130.
- Barn 4-12 år: Frokost kr. 105, middag kr. 125 og kveldsmat kr. 105.

Dersom man bor i campingvogn/bobil og telt inntar alle måltid i spisesalen, betales ikke leiepris for campingvogn/bobil og telt.

Rengjøring per rom kr. 350. Lade el-bil kr. 130.

Info/påmelding:

e-mail: btpost@bibelsk-tro.no
(eller til Jarle Goa, mobil: 48008507)

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Carl Fredrik Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen. Teologisk embets-eksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Gerhard Aslaksen Haaland (1870-1963)

Norsk lærer og forfatter

Göran Holmgren

Født 1950 i Skellefteå, Sverige. Fjellhaug bibelskole 1970-71. Forkynnerlinjen 1972-74. Forkynner i Trøndelag krets av NLM 1974-75. Predikant i EFS (Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen) 1976-2000. Fra 2000 predikant i ELS (Evangelisk Luthersk Samling) i Västerbotten. Redaktør av "Pietisten".

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Henric Staxäng

Født i Lund i Sverige i 1958. Prest i Den svenske kirke 1984-95. Fra 1996 pastor i Evangelisk Luthersk Samling (tidligere Lutherska Bibelstudiestiftelsen).

Jon Arvid Bockman

Født 1952 på Sira ved Flekkefjord. Utdannet finsnekker og kjøkkenmonter. Ansatt på Sola flyplass som Securitas vakt i 9 år. Forkynner, sanger, barne- og ungdomsarbeider i NLM i 16 år. Nå fritids forkynner.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Martin Luther (1483-1546)

Tysk prest og kirkereformator.

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987.

Teologisk embetseksamen 1988.

Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Petter Pettersen Dass (1647-1707)

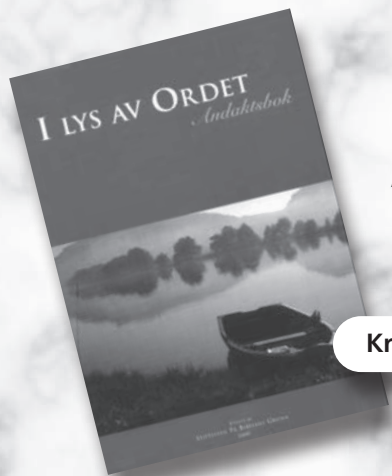
Norsk teolog og dikter.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	03. mai	11.00	Jon Arvid Bockman
Onsdag	06. mai	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. mai	11.00	Steinar Handeland
Møter i pinsen 23. – 26. mai			Martin Fjære
			NLL
Søndag	31. mai	11.00	Eivind Ydstebø
Onsdag	03. juni	19.30	Bibelgruppe
Søndag	07. juni	11.00	Eivind Gjerde. Nattverd
Søndag	14. juni	11.00	Terje Thorsen
Søndag	21. juni	11.00	Jon Olav Østhus
Søndag	28. juni	11.00	Roy Throndsen
Onsdag	01. juli	19.30	Bibelgruppe
Søndag	05. juli	11.00	Arvid Bjerga

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

I lys av Ordet

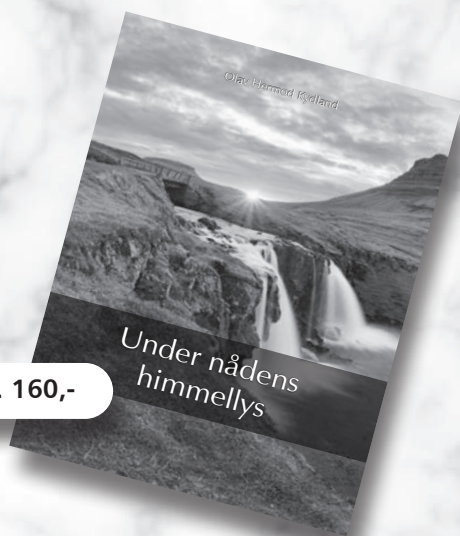
Andaktsbok
Flere forfattere

Kr. 100,-

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr. 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud
fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr. 200,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3207.43.88999

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

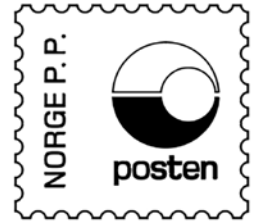
Artikler, taler, litteratur og musikk

ISSN 0804-0532

Returadresse:

Postboks 67

4349 Bryne

Jeg kjenner en venn

T/M: Ukjent

Dm /F Gm /Bb Dm/A Dm E7 A7

1. Jeg kjen-ner en venn som fra e - vig-het av har els-ker, og els-ker meg enn.

10 Dm /F Gm /Bb Dm/A A7 Dm C7

Ei høy - de, ei dyb-de, ei død el-ler grav kan skil-le meg fra den-ne venn.

19 F /A F C /E C7 /E F A7

Han søk-te meg len-ge før jeg søk-te ham. Mens en-nå jeg van-dret på syn-de-res vei.

29 Dm /F Gm /Bb Dm/A A7 Dm

Han søk - te i ørk-nen et vill - fa-rent lam, og lam-met han søk-te var meg.

1. Jeg kjenner en venn som fra evighet av har elsket, og elsker meg enn.
Ei høyde, ei dybde, ei død eller grav kan skille meg fra denne venn.
Han søkte meg lenge før jeg søkte ham, mens ennå jeg vandret på synderes vei.
Han søkte i ørk'nen et villfarent lam, og lammet han søkte var meg.
2. Han kjenner meg vel, og dog har han meg kjær, tross synder, tross brist, ja tross alt.
Å, under: Han elsker meg slik som jeg er, har selv meg med vennenavn kalt.
På Golgata ropte han: "Det er fullbrakt!"
Han sonet min synd, tok min brøde på seg.
De armer som da ble på korset utstrakt, de favner en synder som meg.
3. Tålmodige venn, du som elsker min sjel, min stjerne i sorgenes natt, som tilgir når ei jeg kan tilgi meg selv, som aldri meg enn har forlatt.
Når kjære går fra meg, og jeg står igjen på gravhøyden ensom med sviende savn, da kommer du til meg, min evige venn, og slutter meg ømt i din favn.
4. Du kommer når jordiske venner må gå, når veien er torn'full og trang.
Du kommer når himlen er skyfull og grå, og fyller mitt hjerte med sang.
Og når jeg skal stige i dødsfloden ned, du vil ikke slippe min skjelvende hånd, men føre min sjel hjem til hvile og fred, helt frigiort fra jordlivets bånd.